Нр. 14.

Библіотека театральна.

ГЕЙ НА ИВАНА ГЕЙ НА КУПАЛА!

образокъ въ однôмъ дôйствію.

написавъ

Петро Федысôвъ.

КОЛОМЫЯ.
Зъ печатнѣ Михаила Бѣлоуса
1912.

Гей на Ивана, Гей на Купала!

Образокъ въ одно̂мъ дѣйствію,

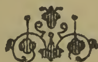

НАПИСАВЪ.

Петро Федисо̂въ.

Вторый накладъ.

Черенками и накладомъ М. Бѣлоуса.
КОЛОМЫЯ. 1912.

ОСОБЫ:

МАКСИМЪ, старый перевôзныкъ.
СТЕФАНЪ, сирота.
МАРИНА, его суджена.
АННА
ЮЛЬКА
ГАЛЬКА
ДѢВЧАТА.

Дѣеся въ ночи на Ивана Купала.

Вôльна околиця. Глубиною плыве въ зарослях рѣка. За рѣкою мала хатка Максыма. Мѣсячна нôчъ.

Выхôдъ I.

Марина, Анна, Юлька и бôльше дѣвчатъ.
(Стоятъ надъ рѣкою съ вѣнками въ рукахъ, одна лить Марина не мае вѣнка).

Спѣвъ ч. I

Гей на Ивана, гей на Купала
Красна дѣвчина долѣ шукала,
Цвѣты збирала, вѣночокъ вила,
Долѣвъ водою его пустила,
Плывай вѣночку по быстрой филѣ,
Поплынь пôдъ хату, где жіе милый!

(гдекотрî дѣвчата кидаютъ своî вѣнки на рѣку и придивляютъ ся, якъ они плывутъ).

Гей на Ивана, гей на Купала
Дѣва съ вѣночкомъ ночевъ блукала,
Вѣнокъ кидае разомъ съ водою,
Вѣнокъ ей сердце забравъ съ собою.
Плывай вѣночку по быстрой филѣ,
Поплинь пôдъ хату, где жіе милый!

(другî дѣвчата кидаютъ свои вѣнки на рѣку и придивляютъ ся, якъ они плывутъ).

АННА. *(до Марины)* А ты чому не кидаешь свого вѣнка.

ЮЛЬКА. Не кидае бо ще не уплела свого вѣнка

АННА. Та и чого съ нами сюда прійшла! Хиба на те, щобы мѣсто разомъ съ нами веселитись, насупитись, гейбы завидувала намъ долѣ.

ЮЛЬКА. Та не говори такъ до неи, Анно, И она наша ровесиниця, и для неи есть доля.

АННА. Доля якъ для кого. Може ей доля есть неволя.

МАРИНА. (*споглядае на Анну*).

АННА. Бачь, якъ она на мене дивитъ ся, гей бы завидувала менѣ вѣнця. Не завидуй, не завидуй, якъ не завидую я тобѣ Стефана, котрого ты менѣ ôтбыла!

ЮЛЬКА. Не ôтбила, не ôтбила, а таки ôнъ самъ тебе покинувъ. Ôтъ року вже его нема въ селѣ, мабудь иншои шукати пôйшовъ.

АННА. Тай таки найшовъ.

МАРИНА. (*якъ бы проснулась*) Кого найшовъ?

АННА. А другую найшовъ, тай вже и одруживъ ся. Ой такъ!

МАРИНА. То не правда!

АННА. Чи правда чи не правда, не мое въ тôмъ дѣло. Але то правда що ôтъ року его нема въ селѣ

МАРИНА. Бо ты его выгнала зъ села.

АННА. Я его выгнала! бачъ еи! Оно и правда що Стефанъ ходивъ до мене, але и те правда, що рôкъ тому назадъ сидѣла ты съ Стефаномъ якъ та пара голубятъ ось тутъ на тôмъ мѣстци и голубились вы разомъ. Ой, голубились бачь на пращанье, щобы бôльше не побачитись. Обѣ мы сирôтки зôстали, а инша нимъ тѣшитъ ся нынѣ.

МАРИНА. То лишь ты такъ говоришь.

АННА. Не вѣришь? Такъ спытай Иванову Гальку, а она тобѣ всю правду скаже, так скаже, що она таки сама була на Стефановôмъ весѣлю. Ой такъ, була на его весѣлю.

ЮЛЬКА. Чи була, чи не була а ты не тѣшь ся съ того, та и не вынуй Марины, що она тобѣ его ôтбила. Було его добре пильнувати, коли до тебе ходивъ, щобы не утѣкъ.

АННА. Хиба я его мотузкомъ мала до себе привязати? А то якъ зачала тобѣ очинята до него завертати и до себе вабити, такъ ôнъ и услухавъ и прилипъ до неи. А теперь що. Ни ôнъ для мене, ни для неи.

ЮЛЬКА. На милованя нема силуваня. *(до Марины)* Не сумуй Марино, не сумуй, бо кто на Купала сумуе, той цѣлый рôкъ сумувати буде.

МАРИНА. Я не сумую про Стефана, бо коли ôнъ мене щиро любитъ, то и верне до мене. А сумую лишь тому, що Анна таке выгадала.

АННА. Що правда, то не грѣхъ.

ЮЛЬКА. Не правда, не правда! Покинувъ Стефанъ то прійде Иванъ. И встыдъ для дѣвчины говорити и признаватись до того, що ю хлопець покинувъ. Отъ кинь лишь, Марино свôй вѣнокъ, а Купало пришле тобѣ, коли вже не Стефана, то якого Ивана.

МАРИНА. Кидайте вы самî — я ждати буду на мого Стефана.

ЮЛЬКА. Коли нѣ, то нѣ, якъ хочешь. *(до дѣвчатъ)* А теперь заспѣваймо ще разъ и ходѣмъ домôвъ, бо вже пôзно. И Марина съ нами заспѣвае. *(до Марины)* Ну, заспѣвай съ нами, Марино!

Выхôдъ 2.

Попереднї и Стефанъ.

(Стефанъ являеся по другôй сторонѣ рѣки и ходитъ берегомъ, якъ бы шукавъ мѣстця, гдебы перейти можна черезъ рѣку).

АННА и другї дѣвчата:

Спѣвъ ч. 2.

Гей на Ивана, гей на Купала
Дѣвчина долѣ собѣ бажала,
Долѣ бажала, вѣнки кидала,
Хлопця для себе въ свѣтѣ шукала.
Плывай вѣночку по быстрой фалѣ,
Поплынь пôдъ хату, где жіе милый!

СТЕФАНЪ. *(котрый почувъ тую пѣснь, задержавъ ся и пôдслухуе, а потôмъ спѣвае:)*

Гей на Ивана, гей на Купала
Дѣвча о пôвнôчъ зѣлье копала;
Въ пôвнôчъ копала, въ пôвнôчъ варила,
А до схôдъ солнця вже утроила.
Змарнѣвъ вѣночокъ, змарнѣвъ поволи,
Не давъ Купало дѣвчинѣ долѣ.

ДѢВЧАТА. *(переляканї)* Пôдслухали насъ — утѣкаймо домôвъ!

АННА и ЮЛЬКА. Пропали нашї вѣночки!

ДѢВЧАТА. Утѣкаймо, утѣкаймо!

Всѣ дѣвчата кромѣ Марины утѣкаютъ. Марина зôстае сама, задумана, якъ бы не чула спѣву Стефана).

Выхôдъ 3.

Марина и Стефанъ, потôмъ Максимъ.

СТЕФАНЪ. Переполохавъ бачъ дѣвчата, заспѣвавши имъ лиху новинку. Шкода, а то бувбы що таке побачивъ. Але я блукаю берегомъ и хоть его добре знаю, не можу найти мѣстця гдебы перейти на другôй бôкъ. Рѣка бачъ вôзбрала та и не безпечно въ брôдъ ити. Ага, стояла гдесь тутъ хата старого Максима, перевôзника, тай и еи годѣ ôтшукати. Може поплыла съ рѣкою, а може она тамъ подальше. Аги, рôкъ доперва, якъ я зъ села пôйшовъ, та вже и забувъ мѣстце, где я такъ часто съ Мариною сидѣвъ. Зла то ворожба, що позабувъ я знанî менѣ мѣстця. (*иде дальше берегомъ и встрѣчае хату*) Ага, ось и она. Не знати лишь, чи старый Максымъ дома? (*пукае до ôкна, а по хвилѣ выходитъ зъ хаты Максимъ и они оба витаются*).

МАРИНА. (*збирае цвѣти и робитъ вѣнокъ*).

Спѣвъ ч. 3.

Вѣночку свѣжій съ зеленымъ листкомъ,
Вкрашеный рожами и любисткомъ,
Тебе я плела и умаила
Листочками всѣлякого зѣля,
Съ тобою росстаю ся,
Съ тобою прощаю ся,
Помни ту що кидала
Тебе въ нôчъ на Купала.

(*Максымъ и Стефанъ почувши пѣснь пôдслухуютъ*).

СТЕФАНЪ. Та кто то спѣвае?

МАКСИМЪ. Ночію годѣ вгадати,

СТЕФАНЪ. Голосъ знакомый.

МАКСИМЪ. Та и менѣ не чужій.

МАРИНА.:

Вѣночку свѣжій съ зеленымъ листкомъ,
Вкрашеный рожами и любисткомъ,
Иди водами, плывай до рана,
Принеси вѣстку та ôтъ Стефана.
Съ Стефаномъ ты встрѣтися,
Съ Стефаномъ ты верни ся,
Приведи мнѣ Стефана
На Купала Ивана.

(она кидае вѣнокъ на рѣку и придивляе ся ему).

СТЕФАНЪ. Про Стефана спѣвае,

МАКСИМЪ. Тай и я такъ щось дочуваю.

СТЕФАНЪ. Не выдержу — конечно мушу знати, кто то такій? *(ходитъ берегомъ якъ бы шукавъ мѣстця, гдебы перейти).*

МАКСИМЪ. Та въ брôдъ не можна — рѣка глубока. Отъ, пôйди зô мною, тамъ понижше есть човно, такъ и переплинемо. *(идутъ съ бѣгомъ рѣки).*

Выхôдъ 4.

МАРИНА. *(сама)* Поплывъ вѣночокъ, а съ нимъ и моя доля. Ахъ, Господи святый! Вже и рôкъ минае, якъ Стефанъ пôйшовъ на заробôтокъ, тай ще не вертае. Коли мы ось тутъ въ послѣдну нôчъ съ собою пращались, казавъ ôнъ до мене; „Марино моя, я сирота, не ма у мене ни хаты, ни двора. Иду въ Молдаву на заробôтокъ, а коли верну, то ты на вѣки моею вже будешь. Я писати му до тебе, де я а ты пиши менѣ про себе. Ôтъ нынѣ за рôкъ я верну до тебе". — Ой, пôйшовъ и не вернувъ, та не давъ жадной вѣстки про себе. Мабудь и правда те; що Анна говорила, що Стефанъ вже съ другою одруживъ ся. Галька — сказала она — була на его

весѣлю. О, коли то правда, то менѣ и жити вже годѣ. Безъ Стефана нема для мене житя. О, Стефане, Стефане, на що ты мене розлюбивъ? На що обѣцявъ, що я буду твоею? На що ты обѣцявъ, що дашь вѣстку про себе и не додержавъ слова? Галька була на его весѣлю, Галька знае все, тай знае, где ôнъ и чому покинувъ. Спытаю ю, нехай хоть знаю, чи ôнъ съ другою щастливый. Та нѣ не буду еи питати, не хочу ôтъ неи почути того, щобы мене ще бôльше болѣло и щобы мене убило. Лѣпше нехай все скôнчится, нехай бôльше не мучуся. Шкода тебе, мôй вѣночку, що поплывъ съ водою. Нехай поплыну и я за тобою, а коли знайду тебе, такъ съ тобою вже не розлучусь. Вложу на головку, тай въ филяхъ обоѣ на вѣки плавати будемъ. Нема для мене житя безъ Стефана.

Спѣвъ ч. 4.

Пращай мôй Стефанку,
Пращай мôй миленькій,
Пращай, пращай соколику
Мôй сизокрыленькій!

Пращайте ми поля,
Пращайте дубровы,
Пращайте темнѝ боры
И вы синѝ горы!

Пращай мѣсяченьку
И зорѣ ясненьки.
Пращай мôй Стефанку,
Соколе сивенькій!

Пращай лихій свѣте,
И вы лихѝ людє,

Тѣште ся, що мѣжь вами
Сироты не буде..

(бѣжитъ до рѣки, но въ сей хвилѣ надплываетъ човномъ Максимъ и Стефанъ, она задержуесь и ôтскакуе).

Господи! и умерти менѣ не дадутъ! *(бѣжитъ на бôкъ и ховаесь поза дерево).* Топельцѣ то ночію шибаютъ ся, чи таки живѝ люде?

Выхôдъ 5.

Марина, Максимъ и Стефанъ.

(Максимъ и Стефанъ задержуютъ ся съ човномъ).

МАКСИМЪ. Отъ, мы вже на другôмъ берегу. Човно привяжѣмъ до корча, тай побалакаймо собѣ. *(причѣпляютъ човно).*

СТЕФАНЪ. Въ човнѣ лѣпше буде балакати и никто насъ не побачитъ.

МАКСИМЪ. Нехай и такъ, *(Сѣдае коло Стефана)* А теперъ скажи, где ты бувавъ и що робивъ черезъ той часъ? Мы бо гадали, що ты вже не въ живыхъ.

СТЕФАНЪ. Нехай, я вамъ все розскажу, но перше закурѣмъ собѣ люлючку, *(добуваелюльку, робитъ огонь и побачивъ вѣнокъ, который причѣпивъ ся човна).* А се що таке? *(бере вѣнокъ)* Дивѣтъ, Максиме, се вѣночокъ причѣпився до човна:

МАКСИМЪ. То певне оденъ зъ тыхъ, що дѣвчата на рѣку кидали.

СТЕФАНЪ. А я ихъ переполохавъ, тай всѣ поутѣкали.

МАРИНА. *(про себе)* Кто то такій?

СТЕФАНЪ. Та и файный се вѣнокъ, съ рожами и любисткомъ.

МАРИНА. *(котра надслухувала)* Ахъ се мôй!

СТЕФАНЪ. Кто то вскричавъ? Тутъ ктось есть. *(хоче выйти зъ човна)*.

МАКСИМЪ. *(вздержує его)*. Та-бо зôстань и не рухай ся, бо переполохаешь знова.

Выхôдъ 6

Попереднѝ, Анна и Галька.

АННА Якъ то добре що я тебе подыбала.

ГАЛЬКА. Я троха забарилась — хотѣла було съ вами пôйти вѣнки кидати, та ось задержала мене тѣтка у себе.

АННА. Не вадитъ; можешь и теперь вѣнки кидати — нôчь Купала ще не скôнчилась.

ГАЛЬКА. Та бо пожди, мушу перше вѣнокъ уплести зъ зѣля, що росте тутъ надъ рѣкою. Сѣдаймо ось тутъ пôдъ корчъ, щобы насъ кто не заздрѣвъ. Ты збирай зѣля, а я плести му вѣнокъ. *(сѣдае зъ Анною пôдъ корчемъ, обѣ збираютъ зѣля и плетутъ вѣнокъ)*.

Спѣвъ ч. 5.

Зѣлье збираю понадъ рѣкою,
Вѣнокъ уплету моевъ рукою,
Цвѣты затычу, листьемъ украшу,
Щобы ôнъ злучивъ любовь тожь нашу.
Любовъ до Ивана
Та днесь на Купала.

МАРИНА. То она, моя суперниця, та ще и Гальку собѣ привела.

ГАЛЬКА. (*спѣвае дальше*).

Вѣнокъ той пущу плысти съ рѣкою,
Щобъ шукавъ долѣ, грудь втѣшивъ мою;
Вѣнокъ поплыне въ хатку маленьку,
Тай пригадае любовь щиреньку
Мою до Ивана
Та днесь на Купала.

СТЕФАНЪ (*тихо до Максыма*). Ага, знова прійшли шукати для себе чоловѣка на Купала.

МАКСИМЪ. (*тихо*) Та-бо цить, бо почують.

СТЕФАНЪ. Ей, хотѣло бы ся менѣ имъ яку штуку зробити. (*встае и споглядае зъ-за корча*).

АННА. Е, та-бо ты розспѣвала ся, а я тымчасомъ вже и уплела оденъ вѣнокъ. Глянь, чи красный? (*пôдноситъ до горы*).

СТЕФАНЪ. (*бере скоро кôлъ ôтъ човна, протягае его до дѣвчатъ и ловытъ на него вѣнокъ, тай вырывае его и ховаесь поза корчь*).

АННА. Аги, що за бѣсъ вырвавъ менѣ вѣнокъ зъ руки и потягъ за собою до горы. (*дивитъ ся до горы*). Лихенько мое.

ГАЛЬКА. Було добре держати, а то бачь надъ рѣкою вѣтеръ, тай вхопивъ и занѣсъ съ собою.

СТЕФАНЪ. (*тымчасомъ вбывъ кôлъ за корчемъ до горы такъ, що на его вершку высить вѣнокъ*),

АННА. Та нехай, зроблю другій. Ага; правда я хотѣла тобѣ щось сказати.

ГАЛЬКА. А що таке?

АННА. Кобы ты Гальку бачила, яка Марина зафрасована. Прійшла тобѣ съ нами сюда съ вѣнками, тай мѣсто съ нами спѣвати, она лишь вдивлялась въ рѣку и мовъ той стовпъ мовчала. Я и кажу до ней: Не дивись не дивись, твôй Стефанъ вже не верне“,

СТЕФАНЪ. *(про себе)* Ого, се мабудь про мене говôрка. *(надслухуе)*.

АННА. „Ôнъ вже давно съ другою одруживcя и забувъ про тебе, Ось спытай Гальку, она була на его весѣлю“.

ГАЛЬКА. Та що бо ты се говоришь? Я не була на его весѣлю.

СТЕФАНЪ. *(про себе)* щось цѣкавого тутъ довѣдаюсь.

АННА. Та що, що ты не була — скажи, коли тебе пытати буде, щось була.

ГАЛЬКА. Та якъ-жежь такъ можна?

АННА. Хибажь ты не знаешь, що она выдерла менѣ Стефана?

ГАЛЬКА. Такъ и щожь?

АННА. Колижь выдерла такъ я хочу, щобы Стефанъ и ею покинувъ. Нехай не буде ни менѣ, ни еи. Скажи, голубочко, скажи, що ты була на его весѣлю! Я знаю, що ты умѣешь файно говорити, що кождый тобѣ увѣритъ.

СТЕФАНЪ. *(про себе)* Бачь, таки и довѣдаю ся чого-то.

ГАЛЬКА. Е, таки вже не умѣю.

МАРИНА. (*слухае чѣмъ разъ пильнѣйше*).

ГАЛЬКА. А коли-бы потому дôзнала ся, що я неправду казала?

АННА. Не дôзнае ся, не дôзнае ся — вже я о те и постарала ся.

ГАЛЬКА. А се якъ?

АННА. Отъ бачь, я перехопила листъ ôтъ Стефана писаный до Марины.

СТЕФАНЪ. (*про себе*) Та се такъ?

АННА. А зъ него я и довѣдала ся, де Стефанъ проживае.

ГАЛЬКА. Ну, ну, и щожь дальше?

АННА. Писавъ бачь до неи, що вже богато заробивъ рублѣвъ и що они старчать вже на господарство.

СТЕФАНЪ. (*про себе*) То правда, що я такъ писавъ.

ГАЛЬКА. Ну, ну, и що дальше?

АННА. Писавъ що на Купала вже верне.

ГАЛЬКА. Та якось и не вернувъ.

АННА. Тай не верне. Я-бо сейчасъ ему ôтписала буцѣмъ то ôтъ Марины, щобы не спѣшивъ ся вертати, бо Марина его вже не любитъ.

МАРИНА. (*про себе*) Що я чую?

СТЕФАНЪ. (*про себе*) Файныхъ рѣчей я тутъ довѣдався. Такъ се она таке до мене писала?

МАКСИМЪ. Цить-бо, нехай говоритъ.

ГАЛЬКА. Фе, Анно, якъ можна таке робити?

АННА. Вже я знаю, що роблю. Листъ мôй зробивъ свое и Стефана не ма на Купала.

ГАЛЬКА. Кто его и знае, може вже и вернувъ А якъ нѣ, то ще верне.

АННА. Закимъ верне, такъ нехай ю добре намучу, такъ якъ я черезъ ню ся мучу. Я ю такъ

змучу, що усохне мовь те стебло або зъ журбы поплыне разомъ съ филями. И ажь тодѣ дамъ вѣстку Стефанови, щобы вернувъ и похоронъ еи справивъ. Отъ така то буде моя пôмста!

СТЕФАНЪ (*про себе трохи голоснѣйше*) Погана!

АННА. (*учувши, зрываесь*) Тутъ-бо-кто-то и есть.

МАРИНА. (*выбѣгае зъ поза дерева*) Не удала ся тобѣ твоя пôмста.

ГАЛЬКА. Марина тутъ?

МАРИНА. Богъ давъ, що я тебе пôдслухала, и знаю теперь твои замыслы.

СТЕФАНЪ. (*до Максима*) Моя Марина тутъ! пустѣтъ мене до нев! (*убирае вѣнокъ Марины на шію*).

МАКСИМЪ. (*вздержуе его*) Ще не часъ.

МАРИНА. Я не перестану Стефана любити и знаю, що Богъ менѣ его верне, а тебе укарае за мене!

АННА. Диви, диви, ей! Но и щожь менѣ зробишь?

СТЕФАНЪ. (*выскакуе и бѣжитъ до дѣвчатъ*). А то зробитъ, що Марина буде моя, а ты посивѣешь старою дѣвкою, якъ изсохне твôй вѣнокъ на той высокой тыцѣ. (*показуе вѣнокъ на тыцѣ*).

МАРИНА. Господи! — Мôй Стефанъ!

СТЕФАНЪ. (*до Марины*) Марино! — Марино моя! — Вѣночокъ твôй, що ты его кинула на воду, поплывъ ажь до мене, увисъ ôнъ на моей шіи, а еи вѣнокъ увисъ на той высокой тыцѣ.

АННА. Охъ, мое лихо!

ГАЛЬКА. (*тягне Анну за собою*) Отъ, таке ты наробила. Втѣкай, коли ще жива!

СТЕФАНЪ (*до Анны*) Завтра цѣле село знати ме о тôмъ, що ты зробила.

АННА и ГАЛЬКА. (*утѣкаютъ*).

Выхôдъ 7.

Максимъ Стефанъ и Марина.

СТЕФАНЪ. (*голубитъ Марину*) Ôтъ нынѣ вже не розлучимось съ собою на вѣки. Рублѣ маю, буде зъ чого жити.

МАКСИМЪ. Ты, Стефане, сирота, такъ я буду тобѣ и батькомъ и сватомъ.

МАРИНА. Щира моя любовь побѣдила. (*тулитъ ся до Стефана*).

Спѣвъ ч. 6.

МАРИНА. Гей на Ивана, гей на Купала
Ждала я на свого Стефана.

СТЕФАНЪ. Стефанъ вернувъ ся къ своей Маринѣ
И не розлучитъ ся съ невъ ôтъ нынѣ.

РАЗОМЪ. Злучивъ насъ разомъ вѣнокъ Купалы,
Мы на купала щастя зазнали.

МАКСИМЪ. И ôтъ Купалы жiйте щастливо,
Мирно, весело, безъ журбы, мило!

Списъ драматичныхъ сочиненій

ПЕЧАТНѢ МИХАИЛА БѢЛОУСА въ КОЛОМЫѢ

I.	а) Мужики аристократы, обр. нар. въ 2 актахъ.	20 кр
I.	б) Мужики аристократы, съ 10 ролями 1 зр.	20 "
2.	а) Сатана въ бочцѣ, комедія въ 1 актѣ.	10 "
2.	б) Сатана въ бочцѣ съ 4-ма ролями	50 "
3.	Подгоряне, мельодрама въ 3 дѣйств.	20 "
4.	Капраль Тимко, мельодрама въ 5 актахъ	15 "
5.	Зиѣмченый Юрко, комедія въ 2 дѣйств.	10 "
6.	Ицко сватъ комедія въ 1 дѣйствію	5 "
7.	Кто виненъ, драма въ 3 актахъ	10 "
8.	Москаль Ча[illegible]ôвникъ водевиль въ 1 дѣйств.	10 "
9.	Тарасъ Шевченко, картина въ 1 дѣйств.	10 "
10.	Гей на Ивана, Гей на купала! обр въ 1 дѣйст	10 "
11.	Село Тындирôзка, образокъ въ 3 дѣйств.	15 "
12.	Святый Николай на Руси, драм сочиненіе	10 "
13	Панъ Писаръ, штука въ 3 актахъ.	20 "
14.	На св. Андрея комедія въ 2 актахъ.	20 "
15.	Комедія изъ-за росс япон. вôйны въ 1 актѣ	10 "
16	Поступовый женыхъ, нар. обр. въ 1 актѣ	10 "
17.	Два воины, комедія въ 1 дѣйствію.	10 "
18.	Кто съ Богомъ, Богъ съ нимъ обр. въ 1 актѣ	10 "
19.	Берко, оперетка въ 4 дѣйств	20 "
20	Іисусъ Христосъ, ч. I библ драм. картины	15 "
21.	Іисусъ Христосъ часть II драм картины	15
22.	Охъ не люби двохъ, оперетка въ 3 дѣйств.	20
23	Новыи заручины и новая свадьба. сц обр.	15
24.	Несчастная любовъ, драм. карт. въ 3 акт.	15
25.	Судный день нар. обр. въ 1 актѣ.	10
26.	Нôчъ [illegible], библ. драма въ 5 актахъ	20
27.	Розмова твер[illegible]го піяка зъ горѣлкою, мон.	5
28.	Харитонъ [illegible]ановичъ Дячекно, монольог	5
29.	Ресентій А[illegible] въ отставцѣ (монольогъ)	5
30.	Шмулько и Гр[illegible]ва собака, монольогъ	5
31.	Фрейтеръ Иванъ З[illegible]ктовичъ, (монологъ)	5